

24.6.2010

COMUNICARE CĂTRE MEMBRI

Subiect: Petiția nr. 1921/2009, adresată de Jörg Mittmann, de cetățenie germană, privind plata impozitului în trei țări

1. Rezumatul petiției

Petiționarul este cetățean german și este angajat la o companie elvețiană, pentru care a lucrat o perioadă în Austria. Deoarece locuiește în Germania, este obligat să depună și aici declarația de impozit. Pentru perioada în care a desfășurat activități în Austria, autoritățile fiscale austriece au solicitat și ele o astfel de declarație. Petiționarul nu știe ce convenții fiscale bilaterale se aplică în situația sa. Pentru perioada în care a lucrat în Austria, i s-a rambursat, după mai mulți ani, impozitul plătit în Elveția, ceea ce i-a permis să plătească impozitul la autoritățile fiscale din Austria. Cu toate acestea, în Austria i s-a aplicat o taxă suplimentară și o dobândă penalizatoare pentru întârzierea plății. Petiționarul consideră acest lucru o nedreptate, deoarece el nu a avut niciun avantaj de pe urma întârzierii plății. El a plătit impozit pentru acea perioadă în Elveția, iar suma respectivă a fost reținută de autoritățile fiscale elvețiene. Contestația sa împotriva taxei suplimentare și a dobânzii penalizatoare a fost respinsă de către autoritățile austriece. Petiționarul dorește ca autoritățile austriece să își retragă pretențiile în acest caz. În plus, el consideră că pentru companii este din ce în ce mai simplu să desfășoare activități transfrontaliere, în timp ce situația fiscală pentru lucrătorii transfrontalieri, ca el, devine tot mai complexă. El solicită simplificarea și clarificarea normelor și a acordurilor reciproce de percepere a impozitelor existente între autoritățile fiscale din diferite țări.

2. Admisibilitate

Declarată admisibilă la 30 martie 2010. Comisia a fost invitată să furnizeze informații [articolul 202 alineatul (6) din Regulamentul de procedură].

3. Răspunsul Comisiei, primit la 24 iunie 2010

CM\822669RO.doc

PE445.648v01-00

Petiționarul de cetățenie germană, domiciliat în Germania, are un angajator elvețian pentru care a lucrat într-un proiect în Austria în anii 2000 și 2001. Petiționarul a plătit în Elveția impozitele datorate, în ciuda faptului că, în conformitate cu convenția aplicabilă privind dubla impozitare, acestea trebuiau plătite în Austria. Pe lângă impozitul datorat, administrația financiară competentă din Austria i-a imputat acestuia și penalități de întârziere, dobânzi moratorii și majorări de întârziere.

Petiționarul propune:

- ca penalitățile de întârziere și dobânzile să nu mai fie solicitate de către administrația financiară austriacă.

- ca administrațiile financiare să stabilească de comun acord care impozite se vor achita cărei administrații, iar acestea să se deconteze reciproc. În acest caz, petiționarul nu ar avea de achitat nici dobânzi și nici penalități de întârziere, deoarece impozitul datorat a fost achitat în termenul prevăzut.

În primul rând, trebuie atrasă atenția asupra faptului că, la momentul actual, domeniul impozitării directe este armonizat într-o foarte mică măsură în UE. Același lucru este valabil și pentru problema eliminării dublei impozitări în UE, deoarece până în prezent nu a fost luată nicio măsură de uniformizare sau armonizare în cadrul dreptului Uniunii Europene cu scopul de a elimina dubla impozitare a persoanelor fizice. Dreptul UE nu tratează nici convențiile privind dubla impozitare și nici aplicarea și interpretarea acestora în fiecare stat membru.

Trebuie remarcat, de asemenea, că eliminarea dublei impozitări și, ca urmare, și a problemelor aferente acesteia, este una dintre condițiile bunei funcționări a pieței unice, însă în lipsa măsurilor europene de uniformizare și armonizare, rezidă în competența exclusivă a statelor membre - în special în ceea ce privește eliminarea dublei impozitări - să stabilească criteriile de atribuire a jurisdicției fiscale prin convenții sau unilateral (a se vedea, hotărârea CEJ pronunțată în cauza C-336/96, Gilly, punctele 24 și 30). Acest lucru se stabilește prin încheierea convențiilor privind dubla impozitare și aplicării acestora situațiilor de natură transfrontalieră de către autoritățile competente din fiecare stat membru.

Conform jurisprudenței CEJ, în exercitarea acestei competențe, statele membre trebuie să își îndeplinească obligațiile prevăzute de Tratatul de la Roma. În orice caz, statele membre nu sunt îndrituite să discrimineze pe motiv de cetățenie. De asemenea, le este interzis statelor membre să aplice restricții libertăților fundamentale. Aceste principii sunt aplicabile în special în cazul lucrătorilor migranți, printre care se numără și lucrătorii transfrontalieri. Elveția, care nu este stat membru al Uniunii, este obligată conform Acordului de liberă circulație încheiat la 21 iunie 1999, să acorde angajaților care sunt cetățeni ai statelor membre (inclusiv lucrătorilor transfrontalieri) aceleași beneficii fiscale pe care le acordă angajaților elvețieni [anexa I articolul 9 alineatul (2) din Tratat].

Dezavantajele denunțate de petiționar nu trebuie privite ca o lezare a drepturilor sale în calitate de lucrător migrant. Acestea izvorăsc mai degrabă din faptul că petiționarul, respectiv consultantii acestuia, au evaluat în mod eronat și pe o durată de timp îndelungată situația legală ce decurge din atribuirea competențelor fiscale conform convențiilor privind dubla impozitare în vigoare. Această evaluare aparține exclusiv petiționarului. Chiar și auto-

atribuirea competențelor fiscale nu reprezintă, conform principiilor enunțate și în lipsa armonizării, vreo lezare a drepturilor petiționarului.

În ceea ce privește a doua solicitare a petiționarului, rămâne la latitudinea statelor membre (și a Elveției) să stabilească de comun acord mecanisme precum cele menționate în petiție. Conform principiilor liberei circulații (în acest caz a angajaților), nu pot fi stabilite obligații. Așa cum a fost menționat, asemenea reglementări rezidă, în principiu, în competența statelor respective.